

TRAVALIUL CASEI REGALE, din 1866 până astăzi, a fost unul de punere împreună a energiilor bune, a talentelor și a oamenilor pricepuți ai țării. Academia, Biserica, Armata și Casa Regală au distilat esențele necesare progresului națiunii.

Ne-am cucerit Independența pentru că am stat împreună. Am făcut Marea Unire pentru că am fost împreună. Am început să facem o țară modernă pentru că am fost împreună. Am depășit crize și am ieșit pînă la urmă bine din războaie pentru că am fost împreună.

Nu este nici un secret aici. Oamenii de calitate, profesioniștii nu divizează, nu distrug. Profesioniștii inspiră, construiesc și unesc. Aduc valoare breslei lor, aduc valoare epocii și țării lor, lucrând împreună. Profesionistul unește, diletantul dezbină!

Răspunsurile nu vin de la un singur om, soluția nu stă în mâna unui tătuc care ne conduce viața și destinul. Speranța este în noi, ea vine prin noi înșine. Speranța stă în tinerii de astăzi, care nu erau născuți în anul 1989. Speranța este în vârstnicii care și-au început viața într-o Românie care nu stătea cu capul plecat și cu mâna întinsă. Speranța este în cei trei milioane de români care ne reprezintă cu cinste în Europa și America și în milioanele de peste Prut. Speranța stă în toți cei care nu s-au lăsat deznădăcinați în patruzeci de ani de comunism și douăzeci de ani de iluzii. Speranța stă în independența noastră. Independența față de jocul politic de dragul puterii. Independența față de prejudecăți.

Astăzi, vă propun să începem cu primul pas. Cu prima instituție a țării, cea dătătoare de exemplu personal, cea mai vizibilă expresie a națiunii: instituția Președintelui României.

Anunț cu speranță și încredere că voi candida la funcția de Președinte al României la alegerile din noiembrie 2009.



Douăzeci de ani am tot votat când dreapta, când stânga. Dar întotdeauna am votat împotriva a ceva, nu pentru ceva. Am negat mereu, nu am construit încă.

Eu nu sunt un candidat de stânga, nu sunt un candidat de dreapta, nu sunt un candidat politic. Nu sunt astăzi în fața țării pentru ca să arunc cu piatra în nimeni.

Sunt astăzi aici pentru a pune o piatră jos, la temelie unei României respectate, pe care am uitat că o merităm.

WWW.PRINCERADU.RO

**Noi credem într-o altfel
de Românie. Și suntem siguri
că împreună, noi toți,
avem un viitor!**

*Discursul Principelui Radu al României
cu ocazia anunțării candidaturii la președinția României*

PALATUL ELISABETA, 9 aprilie 2009

Discursul Principelui Radu al României cu ocazia anunțării candidaturii la președinția României

PALATUL ELISABETA, 9 aprilie 2009, ora 19

Dragi compatrioți,

AU TRECUT APROAPE DOUĂZECI DE ANI de la căderea dictaturii comuniste. O națiune întreagă a trăit speranța libertății, și-a dorit progresul și a așteptat împlinirea unui vis atât de mult amânat de istorie. Când un popor nu mai poate îndura, când un sistem își umilește proprii cetățeni, când nu mai avem demnitate și nici speranță, atunci se petrec marile schimbări. Pentru că viața fiecăruia dintre noi este făcută deopotrivă din idealuri și din lucruri simple.

Din anul 1990 încoace, odată la patru ani s-au pus în mișcare forțe care au pretins, în diferite forme, că vor schimba România. Au ieșit sau au fost scoși oameni în stradă, s-au fluturat steaguri, s-a băut șampanie și s-a intrat cu seninătate într-un nou mandat de dezamăgiri. Desigur, libertățile au progresat. Dar, în timp, democrația s-a inhibat. Luptele politice s-au dat pe toate fronturile: stânga împotriva dreptei, roșii împotriva portocaliilor, verzii împotriva naționaliștilor. În timpul acesta, respectul față de instituții, profesionalism și valori s-a manifestat foarte rar.

Democrația a fost redusă la o luptă permanentă pentru putere, în care cetățeni români au fost asmuțiți împotriva altor cetățeni români sau împotriva propriilor instituții și simboluri. Doar pentru că acestea din urmă nu conveneau celor cu putere. În tot acest timp, paradoxal, speranța a fost

menținută de o sursă negativă: am urât pe cei dinaintea noastră, i-am negat pe cei dinaintea noastră și i-am făcut vinovați de tot ce nu ne puteam noi asuma.

Acum douăzeci de ani nu am tânjit numai după libertate și democrație, dar și după lege, adevăr și dreptate, corectitudine, respect și demnitate. Nu toate acestea au fost dobândite cu adevărat. Unde suntem după douăzeci de ani? La nivelul vieții publice:

- *Avem un Stat așezat la bunul plac al unor persoane.*
- *Avem o democrație reflectată în legi care nu se respectă, în frunte cu Constituția.*
- *Avem libertate individuală, dar tot mai multe abuzuri asupra ei.*
- *Avem sute de mii de oameni care nu mai au ce să muncească, pentru că nu ne-am gândit la siguranța locului de muncă și la construcția durabilă a țării.*
- *Avem grija zilei de azi și nu prea credem în cea de mâine.*
- *Nu avem instituții, lideri și valori de care să fim mândri sau siguri.*
- *Am pierdut instinctul binelui și persistăm inexplicabil în aceleași greșeli.*

Modul în care ne-am tratat instituțiile Statului și în care ne-am comportat unii cu alții ne-a aruncat într-un cerc vicios și a ruinat fiecare sursă de progres. În toți acești ani nu am pus mai deloc omul potrivit la locul potrivit. Politica nu a servit instituțiile, ci și le-a aservit. Fără instituții puternice și respectate, alternanța partidelor la putere a făcut inutil până și votul negativ. Într-un straniu mod democratic, oamenii vin la vot, dar votul lor nu mai contează, din cauza celor aleși și al sistemului din care ei provin. Aceleași persoane fac mereu jocul puterii, prizonieri ai propriului lor cerc, substituind bunul plac eticii instituționale.

Nu sunt astăzi în fața dumneavoastră să promit miracole. Nu am ieșit înaintea țării să aduc paradisul promis de alții la ieșirea din comunism. Ceea ce fac eu astăzi este să vă chem să fim împreună la deșteptarea acestei țări. Vă chem să punem ordine și demnitate în treburile României, să respectăm instituțiile, Constituția și legile, să ne respectăm pe noi înșine, în fiecare zi, de dimineață până seara, chiar și atunci când nu ne privește nimeni. Avem nevoie, mai ales în vremuri de criză economică, să punem omul potrivit la locul potrivit.

În toți acești douăzeci de ani, sistemul a depins mereu, prea mult, de comportamentul și de acțiunile indivizilor, de multe ori incompetenți. Mercantilismul și superficialitatea au menținut mediocritatea în spațiul public, au instalat modele false, cu grave consecințe sociale.

Cu aproape 150 de ani în urmă, Carol I a construit Statul român pe principiul profesionalismului. Instituțiile moderne s-au făurit, atunci, pe temeiul calității profesionale și al meritului. A fost timpul unei aspirații către Binele Național. Neamul nostru s-a manifestat istoric, în Europa, prin Independență, apoi prin Unire.

Travaliul Casei Regale, din 1866 până astăzi, a fost unul de punere împreună a energiilor bune, a talentelor și a oamenilor pricepuți ai țării. Academia, Biserica, Armata și Casa Regală au distilat esențele necesare progresului națiunii.

Ne-am cucerit Independența pentru că am stat împreună. Am făcut Marea Unire pentru că am fost împreună. Am început să facem o țară modernă pentru că am fost

împreună. Am depășit crize și am ieșit pină la urmă bine din războaie pentru că am fost împreună.

Nu este nici un secret aici. Oamenii de calitate, profesioniștii nu divizează, nu distrug. Profesioniștii inspiră, construiesc și unesc. Aduc valoare breslei lor, aduc valoare epocii și țării lor, lucrând împreună. Profesionistul unește, diletantul dezbină!

Răspunsurile nu vin de la un singur om, soluția nu stă în mâna unui tătuc care ne conduce viața și destinul. Speranța este în noi, ea vine prin noi înșine. Speranța stă în tinerii de astăzi, care nu erau născuți în anul 1989. Speranța este în vârstnicii care și-au început viața într-o Românie care nu stătea cu capul plecat și cu mâna întinsă. Speranța este în cei trei milioane de români care ne reprezintă cu cinste în Europa și America și în milioanele de peste Prut. Speranța stă în toți cei care nu s-au lăsat dezrădăcinați în patruzeci de ani de comunism și douăzeci de ani de iluzii. Speranța stă în independența noastră. Independența față de jocul politic de dragul puterii. Independența față de prejudecăți.

Astăzi, vă propun să începem cu primul pas. Cu prima instituție a țării, cea dătătoare de exemplu personal, cea mai vizibilă expresie a națiunii: instituția Președintelui României.

Anunț cu speranță și încredere că voi candida la funcția de Președinte al României la alegerile din noiembrie 2009.

Candidatura unui independent la Președinție, dezlegat de obligațiile de partid, reprezintă garanția exercitării nealterate a mandatului. Reașezarea politică a României poate să înceapă de la Președinte. Doar așa Parlamentul, Guvernul, Justiția și partidele politice își vor putea exercita serviciul în interesul națiunii, fără să se uite în sus dacă fac bine ce fac.

Președintele fost membru al unui partid nu se poate distanța de acel partid, pentru a-i reprezenta pe toți românii. Este primul defect al democrației în țara noastră. O asemenea persoană rămâne legată de obligațiile și interesele partidului său și caută să-l impună la putere și

să-i creeze oportunități în detrimentul celorlalte partide și al societății, în ansamblul ei. El nu este altceva decât un al doilea prim-ministru. Aici este cauza ambiguității, stagnării și conflictelor la vârful țării.

Partidele politice și reprezentanții lor în instituțiile fundamentale ale Statului au fost dominați mai degrabă de lupta pentru putere, de menținerea ei cât mai mult timp și de utilizarea în interes personal a avantajelor funcțiilor publice pe care le-au exercitat.

Nu vom putea construi Statul modern român predictibil, drept și respectat până când nu vom pune la temelia lui raporturi de încredere și loialitate între instituții. La fel, în raportul dintre Stat și cetățean. Altfel, România va rămâne la bunul plac al individului și al grupurilor ajunse la putere.

Nu putem concepe o administrație românească demnă în Europa fără revenirea la temeiurile noastre de viață: familia, credința, școala și educația, societatea civilă, comunitatea de cultură, de limbă, de istorie; fără să luăm în seamă sentimentul național simplu, generozitatea, spiritul de răspundere, încrederea în noi înșine și puterea de a desăvârși împreună o societate modernă, administrată profesionist și corect.

Destinul unui popor și al națiunii nu se poate măsura în alegeri și alternanțe la putere, ci în eliberarea potențialului fiecăruia dintre noi pentru a face ceva pentru țară. Cred că putem face aceasta împreună. La fel ca soția mea și familia noastră, trăiesc în valorile în care cred. Noi credem într-o altfel de Românie. Și suntem siguri că împreună, noi toți, avem un viitor!

Un membru al Familiei Regale, în republică sau monarhie, are, în fiecare moment al vieții, obligația de a fi util țării lui. Fiindcă el înmagazinează nu numai o identitate umană, ci amprenta, aspirația, identitatea națiunii, într-un anume moment istoric și politic.

Candidatura mea nu își propune restaurarea Monarhiei. Schimbarea formei de guvernământ într-o democrație nu este atributul șefului Statului. O astfel de opțiune poate fi decisă doar de întreaga națiune.

România europeană, folosind fără complexe de inferioritate valorile care au fondat statul modern, va fi o țară mai puternică, pragmatică și capabilă să înfrunte timpuri care nu se anunță nici liniștite și nici pașnice.

Gestul pe care îl fac astăzi dorește să deblocheze impasul politic și instituțional la care s-a ajuns în România. Menținerea și escaladarea controverselor dintre principalii responsabili politici ai țării riscă să împingă România spre haos politic, economic și social, precum și spre izolare internațională.

Ca Președinte voi garanta constituțional independența Justiției, domnia legii și nu voi tolera nedreptățile și abuzurile. Valoarea dreptății în justiție trebuie apărată permanent și cu toate mijloacele. Românii trebuie să se simtă bine reprezentați și protejați în țara lor, în Europa lor și în lumea largă.

Începând cu decembrie 2009, românii nu trebuie să își mai ascundă pașaportul, de rușine. Respect și lege în țară, demnitate și mândrie în afară. Capul sus în lume. Aceasta va fi România.

Douăzeci de ani am tot votat când dreapta, când stânga. Dar întotdeauna am votat împotriva a ceva, nu pentru ceva. Am negat mereu, nu am construit încă.

Eu nu sunt un candidat de stânga, nu sunt un candidat de dreapta, nu sunt un candidat politic. Nu sunt astăzi în fața țării pentru ca să arunc cu piatra în nimeni.

Sunt astăzi aici pentru a pune o piatră jos, la temelia unei Româanii respectate, pe care am uitat că o merităm.

Să fie într-un ceas bun!